

ÎN C H E I E R E

17 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Lilia Vasilevici,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Lilia Vasilevici împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 415/31 din 10 decembrie 2019, reexaminarea hotărârii nr. 135/7 din 03 martie 2015 a Consiliului Superior al Magistraturii și a hotărârii nr. 6/1 din 30 ianuarie 2015 a Colegiului disciplinar cu casarea acestora, adoptarea unei noi hotărâri privind încetarea procedurii disciplinare și înaintarea propunerii Președintelui Republicii Moldova pentru anularea Decretului nr. 1552 din 15 mai 2015 privind eliberarea Liliei Vasilevici din funcția de judecător la Judecătoria Centru, mun. Chișinău,

împotriva hotărârii din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care cererea de chemare în judecată depusă de Lilia Vasilevici s-a respins ca neîntemeiată,

c o n s t a t ă :

La 13 ianuarie 2020 Lilia Vasilevici a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, prin care a solicitat anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.415/31 din 10 decembrie 2019, obligarea Consiliului Superior al Magistraturii să reexamineze hotărârea nr.135/7 din 03 martie 2015 și hotărârea Colegiului disciplinar nr.6/1 din 30 ianuarie 2015 cu casarea acestora și adoptarea unei noi hotărâri privind încetarea procedurii disciplinare cu înaintarea propunerii Președintelui Republicii Moldova pentru anularea Decretului nr.1552 din 15 mai 2015 privind eliberarea sa din funcția de judecător la Judecătoria Centru, mun. Chișinău.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a relatat că, prin hotărârea nr.135/7 din 03 martie 2015 a Consiliului Superior al Magistraturii, a fost respinsă contestația depusă împotriva hotărârii Colegiului disciplinar nr.6/1 din 30 ianuarie 2015, prin care i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară - propunere de eliberare din funcția de judecător și s-a propus Președintelui Republicii Moldova

eliberarea sa din funcția de judecător al Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, în temeiul art.25 alin.(1) lit.f) din Legea cu privire la statutul judecătorului.

Lilia Vasilevici a susținut că la 20 septembrie 2019 a depus cerere de reexaminare a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 135/7 din 03 martie 2015 și a hotărârii Colegiului disciplinar nr.6/1 din 30 ianuarie 2015, solicitând casarea acestora și adoptarea unei noi hotărâri privind încetarea procedurii disciplinare și înaintarea propunerii Președintelui Republicii Moldova pentru anularea Decretului nr.1552 din 15 mai 2015 privind eliberarea sa din funcția de judecător la Judecătoria Centru, municipiul Chișinău.

Cererea de reexaminare a fost întemeiată pe Declarația cu privire la recunoașterea caracterului captiv al statului Republica Moldova din 08 iunie 2019 și motivată, prin argumentele invocate și probele prezentate la cererea din 20 septembrie 2019.

Prin hotărârea din 10 decembrie 2019, Consiliul Superior al Magistraturii a respins cererea de reexaminare.

Reclamanta a indicat că nu este de acord cu hotărârea nominalizată, iar concedierea sa din funcția de judecător este ilegală, deoarece a avut loc în urma unui act de răzbunare, ca urmare a condamnării la 10 ani de privațiune de libertate în anul 2006, a unei persoane ce deținea o funcție publică de rang înalt.

Aici, reclamanta a relevat că alți judecători, care la fel au aplicat eronat dispozițiile art. 90 din Codul penal, la pronunțarea sentințelor de condamnare în cauze penale, nu au fost atrași la răspundere disciplinară de către membrii Colegiului disciplinar. Astfel, dânsa este unicul judecător în privința căruia a fost aplicată sancțiunea disciplinară pentru comiterea abaterii disciplinare datorită aplicării eronate a prevederilor art.90 Cod penal.

În continuare, Lilia Vasilevici a menționat că la 02 septembrie 2014 membru Consiliului Superior al Magistraturii Teodor Cîrnaț, a intentat dosarul disciplinar. Citația și telegrama de înștiințare despre data și ora ședinței Colegiului disciplinar din 30 ianuarie 2015 au fost expediate la o adresă de domiciliu greșită. Prin urmare, nu a fost informată despre data ședinței, ceea ce nu a împiedicat examinarea cazului în lipsa sa.

Deși Consiliul Superior al Magistraturii, în hotărârea din 03 martie 2015 a indicat că informația despre ședință a fost publicată, ea nu a văzut publicația, iar Colegiul disciplinar nu a prezentat confirmări precum că data ședinței a fost publicată cu cel puțin 7 zile înainte de ziua ședinței.

Mai mult, explicațiile sale scrise, prezentate Inspecției judiciare, au dispărut din materialele dosarului, iar cazul disciplinar s-a examinat în absența sa și a explicațiilor sale scrise.

Membrul Consiliului Superior al Magistraturii Teodor Cîrnaț, raportorul cazului său disciplinar, în ședința Consiliului a confirmat că explicațiile au fost prezentate de care a luat cunoștință, iar în privința argumentelor judecătorului s-a expus în textul dispoziției de intentare a procedurii disciplinare.

În acest context, reclamanta a indicat că lipsa explicațiilor sale scrise pe cazul Vitalie Ciornîi a fost obiect de discuție în cadrul ședințelor Colegiului disciplinar și motivul amânării ședinței Colegiului. Însă, cu toate acestea, în absența sa și a explicațiilor sale, examinarea cazului s-a soldat cu aplicarea sancțiunii disciplinare - propunerea de concediere.

Lilia Vasilevici a notat că la data examinării cazului său disciplinar, practica pentru aplicarea eronată a dispozițiilor art.90 Codul penal, la condamnarea persoanelor pentru infracțiuni deosebit de grave, nu constituia o abatere disciplinară, fapt relevat și de Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 296/17 din 23 iulie 2019 privind examinarea cazului disciplinar în privința judecătorului Gheorghe Balan.

Prin urmare, reclamanta a afirmat că, deoarece adoptarea hotărârii Colegiului disciplinar nr.6/1 din 30 ianuarie 2015 și a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 135/7 din data de 03 martie 2015 au avut loc în perioada când statul era capturat, iar justiția era selectivă, transformându-se atunci într-un instrument de răzbunare, dânsa a fost victima aceluși regim.

La 05 februarie 2020, Vasilevici Lilia a depus cerere suplimentară întru completarea argumentelor cererii de chemare în judecată, în care a reiterat pretențiile inițiale și a solicitat admiterea acestora (f.d.44-50, Vol.I).

Suplimentar reclamanta a indicat că, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii din 10 decembrie 2019, prin care a fost respinsă cererea sa de reexaminare a hotărârii CSM din 03 martie 2015 și a Colegiului disciplinar din 30 ianuarie 2015, conține vicii deosebit de grave și anume nu corespunde normelor legale, de aceea urmează să fie declarată nulitatea acesteia.

Tot aici, reclamanta a precizat că în ședința din 10 decembrie 2019, legal au participat numai 2 membri ai Consiliului, 6 membri la această dată deja erau destituiți din funcția de membri ai CSM și participarea lor la emiterea actului administrativ contravine legislației în vigoare.

Prin hotărârea Adunării Generale extraordinare a judecătorilor din 27 septembrie 2019, judecătorii Luiza Gafton, Dorel Musteața, Nina Cernat, Anatolie Galben, Petru Moraru și Victor Micu au fost revocați din funcția de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii.

Astfel, luând în considerare faptul că la convocarea, examinarea și adoptarea hotărârii din 10 decembrie 2019 asupra cazului său, au participat membri ai Consiliului Superior al Magistraturii destituiți din funcția de membri ai Consiliului, prin hotărârea Adunării generale a judecătorilor din 27 septembrie 2019, atât convocarea, cât și ședința, și hotărârea din 10 decembrie 2019 a Consiliului Superior al Magistraturii sunt ilegale și nevalabile.

Totodată, reclamanta a relevat că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii din 10 decembrie 2019 conține concluzii finale, fără motivarea acestora.

Lilia Vasilevici, a făcut referire la cazul judecătorului Gheorghe Balan, unde prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii din 24 septembrie 2019 a fost admisă solicitarea acestuia, fiind repus în drepturile sale și actul dat a fost remis Președintelui Republicii Moldova pentru emiterea decretului respectiv. Iar, prin Decretul Președintelui Republicii Moldova din 19 noiembrie 2019, Decretul Președintelui Republicii Moldova din 03 ianuarie 2019, prin care Gheorghe Balan a fost eliberat din funcția de judecător, a fost abrogat, acesta fiind repus în funcția de judecător.

Astfel, cazul dat demonstrează că faptul existenței Decretului Președintelui Republicii Moldova privind eliberarea din funcție, nu împiedică repararea situației în cazul dacă eliberarea din funcție este ilegală.

Prin hotărârea din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, cererea de chemare în judecată depusă de Lilia Vasilevici s-a respins ca neîntemeiată (f.d.45, Vol.II).

Pentru a pronunța această hotărâre, Curtea de Apel Chișinău a reținut că în speță, Consiliul Superior al Magistraturii a examinat cererea de reexaminare a hotărârii adoptate depusă de Lilia Vasilevici, în limitele competenței și a normelor procedurale.

În susținerea concluziei enunțate, prima instanță a indicat că conform art. 94 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, adoptată la 29 iulie 1994, decretele Președintelui Republicii Moldova sunt obligatorii pentru executare pe întreg teritoriul statului.

În acest context, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 135/7 din 03 martie 2015, prin care ex-judecătorul Lilia Vasilevici a fost declarat incompatibil cu funcția de judecător, a intrat în circuit, a produs efecte juridice, fiind epuizată prin aplicare, temei de stingere servind emiterea Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 1572-VII din 15 mai 2015.

Prin cererea înaintată Consiliului Superior al Magistraturii, ex-judecătorul Lilia Vasilevici a solicitat anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.135/7 din 03 martie 2015 și a hotărârii Colegiului disciplinar nr.6/1 din 30 ianuarie 2015.

Astfel, Curtea de Apel Chișinău a considerat întemeiat argumentul Consiliului Superior al Magistraturii că în calitatea sa de organ emitent, nu este în drept să anuleze hotărârea nr.135/7 din 03 martie 2015, care a intrat în circuit și a fost executată, prin emiterea Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 1572-VII din 15 mai 2015, producând efecte juridice, Lilia Vasilevici fiind eliberată din funcția de judecător la Judecătoria Centru, mun. Chișinău, începând cu 22 mai 2015 - data intrării în vigoare a Decretului prezidențial.

Prin urmare, respingerea cererii ex-judecătorului Lilia Vasilevici privind anularea Hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii nr.135/7 din 03 martie 2015 nu aduce atingere drepturilor și intereselor acesteia, pretinse a fi lezate anume de Consiliul Superior al Magistraturii, odată ce dânsa a contestat hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii menționate, prin cererea de chemare în judecată adresată Curții Supreme de Justiție, în care a invocat aceleași temeiuri de fapt și de drept, care au fost invocate în cererea adresată Consiliului Superior al Magistraturii. Astfel, ex-judecătorul Lilia Vasilevici a dispus de dreptul la un recurs efectiv, nefiind lipsită de dreptul de a se apăra.

În acest context, Curtea Constituțională în Hotărârea nr. 17 din 02 iulie 2013 a menționat că examinarea contestațiilor împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii de către Curtea Supremă de Justiție, în partea ce ține de procedura de adoptare și emitere, adică în drept, asigură verificarea integrală a echității procedurilor judiciare de care au beneficiat contestatarii la examinarea pe fond.

Curtea de Apel Chișinău a constatat că obiect al revizuirii în prezenta cauză este hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.135/7 din 03 martie 2015 și hotărârea Colegiului disciplinar nr.6/1 din 30 ianuarie 2015, privind eliberarea din funcție în temeiul art.15 alin. (5) din Legea nr. 271-XVI din 18 decembrie 2008 privind verificarea titularilor și a candidaților la funcții publice și respingerea cererii de demisie a judecătorului Lilia Vasilevici de la Judecătoria Centru, mun. Chișinău,

depusă în temeiul art. 25 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului.

Astfel, instanța competentă de a examina cererea de revizuire depusă de Lilia Vasilevici, în contextul prevederilor art. 448 Cod de procedură civilă, este Colegiul Curții Supreme de Justiție, care a adoptat hotărârea din 07 mai 2015, în cauza civilă nr.3d-2/15.

Toate temeiurile invocate de ex-judecătorul Lilia Vasilevici, în vederea anulării Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.135/7 din 03 martie 2015 și a hotărârii Colegiului disciplinar nr.6/1 din 30 ianuarie 2015, urmau și au fost examinate de Curtea Supremă de Justiție, care avea competența legală de a verifica legalitatea hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii în cazurile prevăzute de lege, ceea ce la caz a și avut loc.

Or, asumarea de către Consiliul Superior al Magistraturii a competenței de a soluționa cererea ex-judecătorului Lilia Vasilevici privind anularea hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.135/7 din 03 martie 2015 și a hotărârii Colegiului disciplinar nr.6/1 din 30 ianuarie 2015, ar fi contrară principiului statului de drept.

Argumentul Lilee Vasilevici că Consiliul Superior al Magistraturii la emiterea actului contestat nu a luat în considerare Declarația cu privire la recunoașterea caracterului captiv al statului din 08 iunie 2019, adoptată prin Hotărârea Parlamentului nr. 39, prin care Parlamentul Republicii Moldova a constatat cu îngrijorare că instituțiile de stat și de drept ale țării au fost capturate, prima instanță la catalogat ca fiind greșit și neîntemeiat. Or, Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr.39 din 08 iunie 2019 pentru adoptarea Declarației cu privire la recunoașterea caracterului captiv al statului Republica Moldova nu poate avea aplicare directă și excepțională, deoarece în art.121 alin.(1) din Regulamentul Parlamentului Republicii Moldova, în temeiul căruia a fost adoptată, este indicat direct că aceasta nu deține forța unui act normativ. Iar, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea, dar actele cu caracter politic nu au putere de lege.

Aici, Curtea de Apel Chișinău a notat că aplicarea în speță a unui act cu caracter exclusiv politic, ar contravine principiului statului, statuat în preambulul Convenției Europene, potrivit căruia principiul statului de drept este „un element al patrimoniului spiritual comun al statelor membre ale Consiliului Europei” și se referă la Convenție în ansamblu. Acest principiu al statului de drept a fundamentat, în special, cerința stabilită de Curte privind protecția adecvată împotriva ingerințelor arbitrare ale puterii publice.

Prin urmare, influența politică exercitată asupra autorității judecătorești vine să încalce normele și principiile statului de drept, fapt ce este inadmisibil.

La fel, neîntemeiat Curtea de Apel Chișinău a considerat și argumentul Lilee Vasilevici precum că ședința Consiliului Superior al Magistraturii din 10 decembrie 2019 nu a fost deliberativă, deoarece au participat numai 2 membri al Consiliului, 6 membri la aceeași dată fiind deja destituiți din funcția de membri ai Consiliului.

În susținerea concluziei, prima instanță a relevat prevederile art. 1, art. 3 alin.(1) și (4) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19 iulie 1996, menționând că la 20 octombrie 2017 Adunarea Generală

Extraordinară a Judecătorilor și-a ales membrii permanenți și supleanți în Consiliul Superior al Magistraturii, pentru un mandat de patru ani. Astfel, în urma votului exprimat de magistrații prezenți la ședință, în funcția de membru permanent al Consiliului Superior al Magistraturii au fost aleși: Luiza Gafton, Victor Micu, Petru Moraru, Nina Cernat, Anatol Galben și Dorel Musteață.

Conform art. 6 alin. (1) lit. a) și b) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19 iulie 1996, președintele Consiliului Superior al Magistraturii, convoacă și prezidează ședințele Consiliului, coordonează activitatea Consiliului și repartizează materialele spre examinare, desemnează un raportor pentru prezentarea materialelor examinate. Convocarea în ședință a Consiliului Superior al Magistraturii, conform art. 16 alin. (1) din Legea nr. 947 din 19 iulie 1996 se face la inițiativa Președintelui acestuia.

Articolul 15 alin. (1) și (2) din Legea enunță prevedea că, Consiliul Superior al Magistraturii, ca organ colegial, își exercită atribuțiile în plen. Ședința Consiliului Superior al Magistraturii este deliberativă dacă la ea participă cel puțin două treimi din membrii lui.

Constituția Republicii Moldova stabilește mandatul membrilor Consiliului, iar prevederile articolului 12 din Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii prevăd circumstanțele excepționale și exhaustive, în care Adunarea Generală a Judecătorilor poate revoca membrii Consiliului Superior al Magistraturii.

Astfel, Curtea de Apel Chișinău a conchis că la materialele cauzei lipsește vre-o hotărâre a Adunării Generale Extraordinare a Judecătorilor privind revocarea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, ceea ce denotă că actuala componență a Consiliului este legitimă și în conformitate cu Constituția Republicii Moldova.

Referitor la argumentele reclamantei precum că hotărârea adoptată la ședința din 27 septembrie 2019 a Adunării Generale Extraordinare a Judecătorilor, în urma căreia s-a decis revocarea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este prin prisma art. 22 Cod administrativ fapt general notoriu, prezumat, instanța ierarhic inferioară a menționat că acestea nu pot fi acceptate, deoarece contrar normei enunțate, faptul respectiv este și a fost cunoscut doar numai unui grup de judecători, care au participat la adunarea respectivă.

Respectiv, hotărârea adoptată la ședința din 27 septembrie 2019 nu este un fapt notoriu prezumat în virtutea prevederilor legale și urma a fi probat, condiție însă ce nu se atestă la caz.

Prin urmare, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 415/31 din 10 decembrie 2019, a fost emisă de membrii ai Consiliului împuterniciți în conformitate cu Constituția Republicii Moldova.

Argumentul Lilies Vasilevici că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.415/31 din 10 decembrie 2019, nu este motivată instanța ierarhic inferioară la respins ca fiind neîntemeiat. Aici, prima instanță a relevat că hotărârea Consiliul Superior al Magistraturii nr.415/31 din 10 decembrie 2019 conține răspuns pentru fiecare aspect invocat de reclamantă în suportul cererilor depuse.

Ținând cont de cele enunțate, Curtea de Apel Chișinău a concluzionat că argumentele reclamantei invocate în susținerea cererii de chemare în judecată nu constituie temei pentru admiterea acțiunii. Or, dezacordul reclamantei cu actul contestat nu justifică de la sine legalitatea pretenției, iar hotărârea emisă de Consiliul

Superior al Magistraturii este legală, bazată corect și întemeiat pe normele materiale și procedurale.

La 21 și 23 octombrie 2020, precum și la 08 decembrie 2020 Lilia Vasilevici, prin intermediul poștei electronice, a depus recurs, iar la 21 decembrie 2020 a prezentat motivarea recursului pe suport de hârtie cu semnătură olografă împotriva hotărârii din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și adoptarea unei noi decizii de admitere integrală a acțiunii (f.d.81-88, Vol.I).

Recurenta a menționat că de hotărârea primei instanțe a luat cunoștință la data de 24 noiembrie 2020, când a recepționat-o, prin intermediul poștei electronice.

În susținerea recursului s-au indicat motivele de drept și de fapt invocate în cererea de chemare în judecată, suplimentar invocându-se că hotărârea contestată este neîntemeiată și ilegală, prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și procedural, totodată fiind admise și alte încălcări, care au dus la soluționarea greșită a litigiului. Iar, erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, inclusiv dreptului la un proces echitabil.

Recurenta a notat că cazul său se referă la răspunderea disciplinară, sancționarea și eliberarea din funcție a judecătorului. Astfel, dânsa contestă eliberarea sa din funcția de judecător în urma aplicării sancțiunii disciplinare.

Aici, recurenta a precizat că solicită reexaminarea cazului său disciplinar din motivul amestecului organului procuraturii și încălcarea independenței judecătorului. Or, în opinia sa Procurorul General al Republicii Moldova ilegal a votat la adoptarea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii din 10 decembrie 2019.

În continuare, Lilia Vasilevici a relevat că Curtea de Apel Chișinău, în hotărârea din 19 octombrie 2020 nu a dat o apreciere acestei încălcări.

Mai mult, recurenta a susținut că instanța de fond eronat a concluzionat că ea a depus cererea de reexaminare a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii din 03 martie 2015 și a hotărârii Colegiului disciplinar din 30 ianuarie 2015 în temeiul art.449 alin.(1) lit.e) Cod de procedură civilă.

Or, cererea sa de reexaminare a fost depusă în temeiul art.170 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, în care s-a referit la Declarația cu privire la recunoașterea caracterului captiv al statului Republica Moldova din 08 iunie 2019, în calitate de circumstanță, care a constatat că instituțiile de stat și de drept ale țării au fost capturate, cetățenii Republicii Moldova sunt sufocați de corupție și controlul total asupra sistemului judecătoresc. A demonstrat, prin probe cum ex-politicianul V. Pasat, prin organele procuraturii, membrii Consiliului Superior al Procuraturii și instanțele de judecată s-a răzbunat pentru condamnarea sa, precum și implicarea de către acesta în procesul eliberării sale din funcție a unor politicieni, a Procurorului General, profesori universitari, etc.

În opinia recurente este neîntemeiată concluzia instanței de fond că unica instanță, care este în drept să examineze revizuirea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii din 03 martie 2015 și a hotărârii Colegiului disciplinar din 30 ianuarie 2015 este Curtea Supremă de Justiție, iar asumarea de către Consiliului Superior al Magistraturii a competenței de a soluționa cererea de reexaminare ar fi contrară principiului statului de drept.

Or, la Curtea Supremă de Justiție s-a adresat cu cererea de revizuire a hotărârii

judiciare în baza prevederilor art.446-453 Cod de procedură civilă. Iar, prin prezenta cerere solicită reluarea procedurii în privința unui act administrativ individual, în conformitate cu art.170 din Codul administrativ. Adică, obiectul reviziei este diferit: în primul caz - actul judecătoresc, iar în prezentul litigiu - actul administrativ. Natura actelor este diferită.

În acest context, recurenta a indicat un alt moment neobservat de Curtea de Apel Chișinău, și anume că Curtea Supremă de Justiție și la 07 mai 2015, și în prezent a examinat numai aspectul procedural: emiterea/adoptarea actului emis de Consiliului Superior al Magistraturii la 03 martie 2015. Iar, dânsa solicită examinarea tuturor aspectelor cazului administrativ, nu doar procedura emiterii/adoptării hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii din 03 martie 2015, dar și fondul cazului privind procedura aplicării sancțiunii disciplinare.

Cu referire la prevederile alin.(2) al art.170 din Codul administrativ invocate de instanța de fond, recurenta a menționat că nu a avut posibilitatea, în procedura anterioară să revendice temeiul pentru reluare, dat fiind faptul că Declarația cu privire la recunoașterea caracterului captiv al statului Republica Moldova a fost adoptată la 08 iunie 2019 și în cadrul procedurii anterioare nu exista.

Iar, cât privește cazul judecătorului Gheorghe Balan, recurenta a notat că nu a indicat că acesta este un caz similar cu al său, în sensul utilizat de instanța de fond. Or, aici s-a referit la cazul judecătorului Gheorghe Balan ca să demonstreze că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii "care a intrat în circuit și a fost executată prin emiterea Decretului Președintelui Republicii Moldova..., producând efecte juridice," poate fi anulată, dacă nu este cazul său, dar al altui judecător.

Prin referința depusă la 11 ianuarie 2021 Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat declararea inadmisibilă a recursului depus de Lilia Vasilevici, sau respingerea acestuia ca fiind neîntemeiat.

Examinând admisibilitatea cererii de recurs, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 244 alin.(1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul depus de Lilia Vasilevici la 21 octombrie 2020 (f.d.63-64, Vol.II) și motivarea prezentată la 21 decembrie 2020 este în termen, or, decizia instanței de apel a fost adoptată la 19 octombrie 2020 și recepționată de către Lilia Vasilevici la 24 noiembrie 2020 la adresa poștei electronice (f.d.67, 89, Vol.II).

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Lilia Vasilevici în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages

Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Lilia Vasilevici.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Lilia Vasilevici, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan